



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3051/2023
03.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Црњански, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „Београд“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3532/22 од 21.10.2022. године, у седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3532/22 од 21.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3532/22 од 21.10.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 680/21 од 15.12.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у висини накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу, за период од марта 2019. године закључно са новембром 2020. године, исплати појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у висини накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у боновима за период од марта 2019. године закључно са новембром 2020. године исплати појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 54.530,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3532/22 од 21.10.2022. године, потврђена је првостепена пресуда, жалба туженог одбијена као неоснована и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је нашао да нема услова да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена разлика између утврђене висине накнаде трошкова за исхрану у току рада, предвиђене Колективним уговором туженог, и накнаде која му је по том основу исплаћена у утуженом периоду. Утврђено је да уговорена висина накнаде представља нето износ накнаде, који се као такав има у целости исплатити тужиоцу.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана другостепена пресуда, Врховни суд је становишта да нема основа да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог о наведеном правном питању. Запослени у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада, а висина трошкова мора бити изражена у новцу. Без обзира на установљен бруто принцип зараде, која у складу са одредбом члана 105. Закона о раду у себи садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективних уговора и уговора о раду тумаче се онако како су дефинисане, односно онако како гласе. Бруто принцип зараде подразумева да зарада у себи садржи порезе и доприносе, при чему се у уговору о раду и другим релевантним актима увек наводи и нето износ зараде. У ситуацији када се у актима послодавца не наведе конкретан новчани износ који се по одређеном основу има исплатити запосленом, не може се на штету запослених закључити да је реч о уговореном бруто износу.

Имајући наведено у виду, Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, као ни за уједначавањем судске праксе.

Нису испуњени ни други услови које одредба члана 404. став 1. ЗПП предвиђа као предуслов за дозвољеност одлучивања о посебној ревизији.

Из наведених разлога, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд утврдио је да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.02.2021. године, а вредност предмета спора је 34.280,20 динара. Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да је ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд одбацио је ревизију туженог као недозвољену, као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен јер ови трошкови нису били потребни за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић